

SVOBODNA SLOVENIJA

LETO (AÑO) XLVI (40)

Štev. (No.) 25

ESLOVENIA LIBRE

BUENOS AIRES

2. julija 1987

Bodimo hvaležni

Sedaj obhajamo dneve slovenskega zdomskega tiska. Tudi njemu velja naša hvaležnost za vse, kar je dobrega za nas izvršil in še vedno vrši. Tudi njemu velja naša zvestoba in živ, neprestan prisluh. Kaj nam bodo pomagali naši lepi in ponosni Domovi, kaj vsa naša tukajšnja domačija, če ne bomo sledili klicu in opominom slovenskega tiska, ki nas uči lepe slovenske besede, nas zanjo navdušuje, jo v pisani besedi, spopolnjuje, goji in ohranja. Odveč bodo postali vsi ti ponosni Domovi, če bo v njih zamrla in utihnila slovenska beseda. Samo priložnostno zapeta slovenska pesem jih ne bo rešila. Izpraznili se bodo. In po tem?

Do tega ne sme priti! Naša sveta dolžnost je ohraniti vero in slovenstvo. Za to pa potrebujemo spoštovanje, navduševanje. Neprestano je treba buditi slovensko zavest in ponos, slovensko samozavestno skupno dejavnost. To izvršujemo po domovih z našimi kulturnimi sestanki, s predavanji, slovensko pesmijo pa tudi z lepo organizirano in skrbno pripravljeno slovensko nedeljsko in praznično službo božjo.

Če slovenske tiskane besede ne bomo brali, bo naša narodna vzgoja obstala na pol pota. Če se ne bomo zanimali za dogajanja v naši matični domovini, s katerimi nas seznanja naš periodični tisk, bo v nas zamrlo zanimanje za Slovenijo in Slovence. Če ne bomo pridno prebrali našega verskega tiska, ne bomo ohranili trdne vere, ki je temelj tudi naši narodnosti in narodnemu obznanju.

Vedimo, da imamo v Argentini Slovenci lasten, zelo dober na visoki kulturni in časnikarski ravni stoječ tisk. Imamo zelo dobro urejvano kulturno-versko revijo „Duhovno življenje“. Imamo zelo dobra periodična tednika „Svobodno Slovenijo“ in „Oznanilo“, ki vsak za svoj krog bralcev skrbi za dober krščansko-narodni pouk in narodno vzgojo, ki je načelno jasen, premočrten in vsebinsko pester. Imamo odlično urejvano „Meddobje“ in Katoliške misljone, za katere nas zunanji svet zavidava. Tudi doma, tistim, ki jim pridejo po sreči v roke in grede potem iz rok v roke.

Za vse to pa se premalo zanimamo in tiska ne podpiramo. In vendar moramo vedeti, da je srce našega narodnega telesa v Argentini, ki nas iz dneva v dan poživlja in polni z močjo naše narodno življenje, našo umsko in fizično dejavnost. Iz duhovnega verskega tiska črpamo hrano za naše vsakdanje duhovno življenje. Če bomo to življenje ohranili zdravo, se ne bojmo bodočnosti, saj je Bog z nami in kdo je kakor On! Potrebni smo pouka v našem verskem življenju; nabožni tisk nas seznanja in v nas utrjuje poznanje verskih resnic; ob njem se mladina navdušuje za višje ideale,

TAJNOST PISEM – ALI RES?

V torek, 14. 4. 1987, me je doma čakalo obvestilo s pošte o došli pošiljki, ki jo moram priti v petih dneh dvigniti na pošto na Titovi 8 v Ljubljani. Na pošto sem šel še isti dan; tam so mi izročili kuverto (pismensko pošiljko) velikosti A4, ki je bila na zgornjem robu odprta (prezrana). Hkrati s pošiljko mi je uslužbenka izročila zapisnik, v katerem je pisalo, da so pošiljko dobili z beograjske pošte ter da se je pri prenosu poškodovala?!

Pismo sem prejel iz Birminghama, in sicer od ekološke skupine Friends of the Earth, kar je bilo razvidno tudi z neodprte kuverte. Ker sem mnenja, da do take „poškodbe“ ni moglo priti (nenamerno)

za lepo čisto mladost in jo pripravljamo za bodočnost, obogateno z novim krščanskim in slovenskim rodod; mladim ljudem lajša vsakdanjo borbo z lastno naravo, pojasnjuje težke probleme, s katerimi se vsak dan srečuje v duhovno zaniknem in pokvarjenem okolju.

Stari rod pa polni z veselimi upanjem na novo, večno srečno, vsakega trpljenja prosto življenje, na novo domovino brez postav in baričev, brez zlobnih ljudi, ki bi drugim grenili srečo, domovino iz katere nas nihče in nikdar ne bo mogel pregnati.

S periodičnim informativnim in leposlovnim tiskom se seznanjamo z življenjem v stari domovini, v pravilni načelni osvetljavi gledamo nove tokove in dogajanja v domovini in svetu. Ta tisk v nas ohranja slovenskega narodnega duha, nas obuja iz starostne otopelosti, in nam pomaga pravilno razumevati nova dogajanja, nam kaže nova obzorja, ki se danes v svetu odpirajo. Mlade z informacijami pripravljamo na bodoča dogajanja, ki se v obrisih že nakazujejo, da jih odločilni trenutki, pojavi in dogodki ne bodo našli ne pripravljenih. Nam vsem, stari in mladi, pomaga pravilno spoznavati tukajšnje našo skupno realnost, nas sviri pred utopijami prefinjene laži polno propagando sovražnikov pravega, realnega krščanskega družbenega reda. Opozarja, da ni duhovnega in npravnega reda brez krščanskega idealizma in iz tega izhajajoče dejavnosti. Ni narodnega napredka brez idealistov in požrtvovalnih delavcev, katere nam v odlični meri vzgaja tudi dober katoliški tisk.

Vse pa tako zgleda, da se za naš slovenski tisk premalo zanimamo in sklicujoč se na gospodarsko stisko ga premalo ali pa sploh ne podpiramo. Ali ste že kdaj pomislili, da vsi ti pisci, ki iz tedna v teden polnijo kolone revij in tednikov naših, delajo le iz ljubezni do slovenske besede, do slovenskega ljudstva in za — božji lon!

Naše nezanimanje za slovenski tisk v Argentini je narodni greh, je pa tudi grda nehvaležnost do ljudi, ki nam slovenski tisk polnijo s svojim pisanjem. Besede kritike, upravičene ali neupravičene, še slišimo; ne slišimo pa besede priznanja piscem in urednikom, ki so veliki, vestni požrtvovalni in veliki slovenski kulturni delavci, katerim smo dolžni izkazovati vse naše priznanje in spoštovanje njihovega nesebičnega resničnega narodnega delovanja. Vse to je poceni, zastoj in vendar jim niti tega ne damo, ker ne pokažemo naše vneme in skrbi in denarno podporo za slovenski tisk.

Ob katoliškem shodu si bomo vsi v marsičem izprašali vest. Tudi v tem pogledu si jo takrat temeljito izprašajmo!

France Pernišek

4. maja 1987 je bila na ljubljanski TV okrogla miza na temo „**skupni jugoslovanski kulturni prostor**“. Seveda je velik absurd, da se o nesmiselni stvari resno pogovarja kot o (skoraj) dejstvu. Skupni kulturni prostor je pač odraz skupne kulture, izvirajoče od enotnega jezika, povedano nekoliko poenostavljeno. Ne more pa obstajati skupni kulturni prostor kot rezultat šestdesetletnega obstoja neke umetne državne tvorbe povsem različnih narodov, ki vse bolj težijo k lastni osamosvojitvi. Vsaj tisti narodi, ki so v nehvaležni vlogi kolektivnih tlačanov.

Zanimalo me je torej, kaj bodo povedali o tej konstrukciji kulturni veljaki Osterman, Kmecl, Zlobec, Kavčič, Šeligo, pa še Peljhan, Gabrijelčič, Hermanova in Lampret. Razložili naj bi slovensko videnje te zamisli. Skrčen povzetek njihovih misli bi bil sledeč:

Ciril Zlobec. Teza o skupnem jugoslovanskem kulturnem prostoru je nastala kot odpor proti zamisli skupnega slovenskega kulturnega prostora. Po njegovem jugoslovanski kulturni prostor ne obstaja, oz. obstaja le kot vsota posameznih na geografskem položaju Jugoslavije. Obstajati mora koeksistenca posameznih narodov in kultur, pri pojmu enotnega kulturnega prostora, da je nevarnost prekvasitve kulturnih elementov posameznih narodov v cilju nečesa NAD majhnimi narodi. In da pri jugoslovanskem kulturnem prostoru ni skupnega imenovalca. Nesmisel je tudi zaprtost kulturnega prostora znotraj Jugoslavije, da se obstane na jugoslovanskih mejah s poenotenim jugoslovanskim modelom.

Vladimir Kavčič je menil, da se je začelo v drugih republikah razmišljati, kaj bi načelo skupnega prostora pomenilo pri njih. In ker na

Kosovo to ne bi bilo sprejemljivo, zato se naj ustvari raje skupni jugoslovanski kulturni prostor. Da je razumljivo, da slovenski kulturni prostor sedaj ni model za vse; jugoslovanski pa da je le kot povezovalac posameznih obstoječih. V nadaljevanju se je dotaknil tudi „jugoslovanske kulture“ kot ekvivalenta jugoslovanske nacije, ki šteje že ok. dva milijona pripadnikov. Ali potem lahko rečemo, da bodo pripadniki te nacije najbolj izobraženi in kulturni, ker bo njih jugoslovanska kultura sestavljena iz vrhuncev posameznih narodov?

Marjan Gabrijelčič je menil, da le ne kaže kar tako zavrtni misli o umestnosti nekega zveznega telesa — ministrstva za kulturo, ker da se bo tako učinkoviteje potegovalo za splošne kulturne interese in potrebe v jugoslovanskem merilu. „Zvezni sekretar za kulturo bo udaril po mizi, kadar se bo sprejemalo ukrepe, ki utesnjujejo kulturne delavce“!

Matjaž Kmecl je takoj zavrnil takšno razmišljanje kot čisto iluzijo, da bi s tem kultura kaj pridobila, ali da bi se na tak način stvari hitreje premikale v kulturi ugodnejše smeri. V ozadju te zamisli (o zveznem ministrstvu za kulturo) je nekaj drugega: skupni finančni fond. In navezujoč se na Gabrijelčičevega „ministra, ki bo udaril po mizi“: tak zvezni minister bo res udaril po mizi, a zato, da se čimprej zbere denar za kulturno dediščino v neslovanskih okoljih, da se poenoti šolske programe kulturne vzgoje itd. Nadalje je ponazoril finančno stanje slovenske kulture v jugoslovanskem skladom za pšenico, „v katerega daje SRS vsaj toliko kot za svojo kulturo“. Glede skupnih jugoslovanskih programov in prireditev pa je Kmecl menil, da naj bodo takšna sodelovanja res spontana, saj si bo kvali-

teta sama odprla poti v druga okolja. Npr. knjiga, dobra gledališka predstava... Prenehati pa je treba s forsiranim pošiljanjem ansamblov za vsako ceno, štetjem tovrstnih prireditev. „Če je zanimanje, plačajmo predstavo iz drugega okolja, a ne plačati to, kar je zgolj vsiljeno!“ Sicer pa bodo pičila sredstva — zlasti v luči zveznih omejitvenih ukrepov neizogibno drastično zmanjšala kulturnoumetniške pretoke med republikami.

Precej nedomišljeno in z dobršno mero uradnega optimizma je izzvenela razlaga **Bogdane Herman** o potrebi po skupnih kulturnoinformativnih biltenih, ki naj bi krožili po republikah in seznanjali s prireditvami oz. pomembnimi umetniškimi dogodki in raznih okoljih. S stališča RTV se je ogrevala za skupna studija in povezovanje tehničnih moči za skupne jugoslovanske projekte.

Rudi Šeligo je to podprl z določenimi zadržki: če je interes, volja in pripravljenost, potem se naj pripravljajo skupne projekte (film, TV, gledališke predstave itd.). Vendar brez formalnih prisil in zlasti upoštevanja nacionalno enakopravnost, „kjer ne bo odrinjenih kultur“.

Na koncu razgovora je **Jože Osterman**, ki je razgovor vodil, podal nek povzetek približno enournega razgovora na temo skupnega jugoslovanskega kulturnega prostora:

— da naj to pomeni odprt prostor, vsoto nacionalnih kultur,

— da je potrebno absolutno nujno poudariti, da se skupen ali enoten kulturni prostor ne sme zapirati vase, zgolj v jugoslovanski okvir. Ne gre brez odpiranja v svet in nedopustno bi bilo stapljanje tradicij,

— tak prostor naj bo demokratičen ob upoštevanju kvalitete.

A. B. (Slovenija)

Spor o nesmrtnikih

Sredi marca je ljubljanski časopis Teleks št. 10 prinesel članek poklicnega časnikarja Marjana Rztresena pod naslovom „Sporni poljanski nesmrtniki“, kjer natančno otvoritev nove velike šole v Poljanah nad Škofjo Loko.

Slikar Ivan Šubic, iz slavne rodbine poljanskih slikarjev Šubičev, ki je bil med državljansko vojno v partizanih in bil tudi soudeleženec bitke v Dražgošah, je postal znan prav po svojih tamkajšnjih umetniških stvaritvah. Poročen je z upraviteljico nove poljanske šole Sely

Mogoče ne veste, da...

— da si je celjska Mohorjeva družba v začetku leta kupila od Aera v Čuprijski ulici v samem centru Celja za 55 milijonov ND večjo enonadstropno stavbo, kjer bo uredila svoje poslovanje...

— da je bil za dopisnega člana Slovenske akademije znanosti in umetnosti izvoljen arheolog dr. Stane Gabrovec, čeprav je, katoličan, imel za konkurenta režimskega zgodovinarja dr. Janka Pleterskega...

— da bo **Jože Zadavec**, vodilno dopisniško pero v verskem tedniku **DRUŽINA**, objavil v knjigi izbor svojih kulturno najznačilnejših člankov...

— da jugoslovanska železniška direkcija nikakor ne more dokončati elektrifikacije in signalizacije železniške proge Skopje-Beograd, ker okoliško prebivalstvo ponoči sproti pokrade ves material...

Šubic, ki je imela glavno besedo pri urejanju te šole in je prosila svojega moža, da opremi šolsko avlo s portreti najbolj znanih in pomembnih Poljancev. Šubic je delo sprejel in naredil fresko z različnimi motivi iz Poljan, pod njo pa portrete devetih „nesmrtnikov“ iz Poljanske doline, ki so: Trije Šubici, polihistor Franke, pisatelj in politik Ivan Tavčar, filozof Aleš Ušeničnik, slikar Pavel Perko, teolog Maks Miklavčič in narodni heroj Maks Krmelj. Pod portreti so še navedeni „ustrezni“ podatki o življenju in delu „nesmrtnika“.

Za udeležbo na otvoritvi so se javili razni priznani kulturniki in javni delavci iz Ljubljane, med temi npr. tudi kulturni minister Vladimir Kavčič, njegov predhodnik Matjaž Kmecl, dekan ljubljanske teološke fakultete Rafko Valenčič in domači župnik, ki se je otvoritve tudi udeležil. To je bilo povod, da so se otvoritve udeležili tudi člani krajevne družbenopolitične organizacije, čeprav so prvotno hoteli bojkotirati udeležbo, češ da se ne ujema z „našo“ stvarnostjo in sistemom, da bi kar trije duhovniki viseli v šoli.

Po končani otvoritvi pa se je pojavilo med nekaterimi javno nezadovoljstvo z izborom teh nesmrtnikov, predvsem Aleša Ušeničnika: „Med vojno je prav gotovo sodeloval z ljubljanskim škofom dr. Gregorijem Rožmanom“, „Nekega Ušeničnika ne gre primerjati s Simonom Gregorčičem ali Francem Finžarjem ali Primožem Trubarjem... Njihove knjige dobiš v vsaki knjižnici, za Ušeničnika pa komajda kdo ve.“ Na sestanku krajevne skupnosti je bilo slišati, da narodni heroj Krmelj in Ušeničnik ne gresta skupaj, ker bi to lahko pomenilo narod-

no spravo, o kateri pa „borci kajpada nočemo slišati“. Da pa je toliko duhovnikov vsekakor preveč, ker „toliko duhovnikov otrokom ne more biti za vzor, saj dobro vemo, kam so ti pripeljali našo družbo — z dr. Korošcem do kapitulacije“.

Ko se je čez mesec dni vršil poseben partijski sestanek poljanskih komunistov, so med drugimi tudi povedali, da „je Ušeničnik oporečen; da je bil proti komunizmu in proti NOB“.

Enako so ocenjali tudi oba druga duhovnika Perka in Maks Miklavčiča. „Kdor je oporečen, nikakor ne sme priti v tako ustanovo, kot je šola, na drugi strani pa spadajo v ta krog zares zaslužni, na primer partizani. Otrokom bi morali dati za vzornika Janeza Peternela, kolestarja, in dr. Antona Kržišnika, oficirja, član AVNOJA.“ itd. Rekli so tudi, da „tudi Ločani že govorijo, da Poljane niso bile nikoli klerikalne, ampak je bil tukaj večkrat liberalni župan, zdaj pa imate že v šoli polovico drugačnih“...

Slikar Ivo Šubic se je odločno uprl, da bi katerikoli portret odstranili in pravi, da bo raje uničil fresko ali jo zakril, kot je svojo Guernico zakril Picasso.

Njegova žena, upraviteljica šole, pa je na zaslišanju o samovoljnem odločanju o portretih med drugim premišljevala: „Ljudje, ki tako ozko razmišljajo, doživljajo svojo lastno tragedijo, ko se jim rušijo vrednostni kriteriji, ki so jih že morali nje-ga dni pod vplivom boljševidnosti spreminjati. Sedaj se bojijo drugače mislečih, ker je ogroženo njihovo prepričanje... Za sedanje razmere v Poljanah se mi zdi odlična misel dr. Antona Trstenjaka, ki pravi: Čas je že, da bi našli skupni obrazec, skupni vrednostni ideal, ki naj bi družil ljudi vseh različnih nazorov in vrednostnih sestavov. To je ideal humanizma.“

td.

MLADIKA, št. 4, 1987

GREGOR MAJDIČ, Ljubljana
„Delo“, 7. V. 1987

Štafeta in vampiriji

Ko smo že toliko govorili o štafeti, ki je letos naletela na nepričakovan (?) odpor v Sloveniji in tudi na temu sledeči bojkot, kolikor se ga je pač dalo narediti, pogledajmo še, kakšen je bil konec te smešno-žalostne afere.

Naj navedemo samo v kratkem, (po Delu in Novi Hrvatski) kako je potekala vsa slavnost na vojaškem stadionu v Beogradu dne 25. maja, na domnevni Titov rojstni dan: Tega „dne mladosti“ se je tekalo, plesalo, zvijalo in oblačilo kot vseh 40 let dosedaj. Tista nogometna tekma med „Jugoslavlani“ in „nacionalisti“ je bila sicer zaradi splošnega odpora vzeta s sporeda, a namesto nje je bila prikazana podobna simbolična slika pod naslovom „Bomba v prsiah“ (namreč bomba nacionalizma v junaških prsiah zvestega Jugoslavana). Mladina, zbrana sredi stadiona v obliki velikega srca (Jugoslavije), se razteče na vse strani — eksploziviral je nacionalizem! A zavedni mladinci se spet zberejo nazaj v srce: „ljubezen“ do Jugoslavije je zmagala!

Seveda med prizori tudi ni manjkalo tistega, ko nastopi „naša vojska“, ki veruje državo s puško v roki... In ker so na prireditvi plesali tudi osem narodnih plesov, so se nekateri pritoževali, da bi morali samo enega, kot je država samo ena... (Ena država, osem plemen?)

To bi bil kratek oris beograjskega cirkusa. A Slovenci, zvesti svoji odločitvi proti tej štafeti in takemu zapravljanju denarja, se niso pustili ugnati. Revija Mladina, ki se je že od početka postavila po robu temu spektaklu, je 13. marca objavila naslednjo pripombo, ki jo objavljamo dobesedno:

SLOVENCIM PROTI ŠTAFETI ŽE V RAJNKI AVSTRIJI

Ob škandalu v zvezi s štafeto in okoli nje in že prejšnjimi sumljivimi predlogi slovenskih mladincev glede izvedbe štafete smo odkrili nove dokaze o nedopustnem gnusu Slovencev do te lepe vsejugoslovanske prireditve. Ta gnus so Slovenci kazali že v prejšnjem stoletju.

Prosluli slovenski nacionalist, zloglasen po tem, da je pljuval po vsem, kar je bilo sodobnikom lepo, čisto in sveto, Ivan Cankar, je že leta 1896, seveda strahopetno, pod psevdonimom, pisal o štafeti z nedopustnih stališč.

Narod naš dokaze hrani! V Ljubljanskem zvonu je objavil slabo rimski pamflet Sultanove sandale. Vsi vemo, kam pes taci moli, čeprav bi pesnikun rad staklil vodo za seboj, govoreč o sandalah in misleč, da se bo izognil kazenskemu pregonu. Najstrožje zahtevamo, da ga slednje vendarle doletijo, čeprav posthumno!

Kot dokaz objavljamo rimski pamflet.

Ivan Cankar:

SULTANOVE SANDALE

Vsi vezirji in vsi paše vsi klečali so pred njim: „Slava ti, nebeško sonce, slava, sultan Ibrahim!“

Kolikor jih je sedelo na prestolu kdaj popréd, do kolena ti ne seže niti prerok Mohamed.

Ah, kádár te vzame Allah k sebi v sveti sedmi raj, kaj bo z nami, kaj bo z nami, s hlapi tvojimi tedaj!“

In so tarnali, jokali in še bolj in zmerom bolj; on pa sname z nog sandale, položi jih na prestol.

„Ne prestanite, otroci — meni se mudi v harám, tukaj so sandale moje pa častite jih medtem.“

In vsi paše, vsi vezirji, vsi hiteli so navzkriž: „Oj sandale, naša radost, o naš bog, naš paradiz!“

To poskoči takrat sultan, to jim zakriči v obraz: „Oj vi tepci, vi sleparji, kaj ste rekli, da sem jaz?“

Ibrahim je na prestolu in je sonce, in je kralj, na prestolu so sandale in vaš kralj je par sandal.

Deni jih na osla, suženj, pa jih ženi naokrog po bazarjih: „To so hlapi in sandale so jim bog!“

Pa še ni bilo dovolj: Mladina je 15. maja objavila na notranjih straneh novo igro: Štafeta je naša, štafete ne damo! Podobna je igri Človek ne jezi se. Razne direktive na posameznih poljih so zgovorne: Prepovej Mladino in Tribuno... Saniraj Feni (t. j. makedonska skrahiranja tovarna, n. op.)... prekini štrajk v Labinu... ujemij v Bosni 400 ljudi... izključij podpisnike Fonda solidarnosti... V Mariboru preberite intervju z Džilasom... v Pristini bežiš pred demonstranti... v Splitu se vkračaj na sovjetsko vojni ladjo... bil si iskren in si povedal, kar misliš; izgubiš dva naslova... nastopil si proti meščanski desnici... si anarholiberal, izgubiš tri naslove... itd. In ko prideš na cilj v Beograd, te čaka „bogata večerja in prireditve...“

V Ljubljani so na sam Dan mladosti skušali prirediti Mednarodni dan borbe proti SIDA, sestanek homoseksualcev itd. A najhuje so se odrezali študenti v Beogradu. Njih list študent je prinesel na naslovni strani sliko: Velik glogov list (podobno kot na uradnem plakatu za Dan mladosti), a kjer je na plakatu bila vrezana peterokraka rdeča zvezda, so na naslovnici vrezani zobje vampirja. In naslov: Noč vampirjev! (primerjaj: Dan mladosti) Sicer pravi list, da je to posvečeno „divjangu desnice“, a večina misli, da je to poziv, „da se Titu-vampirju, zabije glogov kolec“ po vseh pravih vampirizma. Približno tako so verjetno to razumeli tudi oblastniki, kajti urednika sta bila zamenjana.

Beograjski list NIN je dejal tole: „Zlet je zlet, pa naj bo v Beogradu ali v Pjongjangu“ primerjajoč ga z diktatorstvom Severne Koreje. Tu di Hrvati so pristavili svoj piskr-

IZ ŽIVLJENJA V ARGENTINI

Tone Mizerit

Lahko rečemo, da manjkata le dva meseca do splošnih volitev. Nedelja 6. septembra bo po svoje odločilna za nadaljnje delo, akoravno moramo zapisati, da se tudi potem, ko bo znan izid teh volitev, stvari ne bodo bistveno spremenile. Odločilno je dejstvo, da do teh volitev sploh pridemo. Da v državi obstaja demokratična vlada, ki more ustavno sklicati volitve, na katerih lahko nastopa svobodna vsaka stranka, vsaka skupina. Pozitivna plat teh volitev je, da v izvajanju te demokratične pravice ni nobenih ovir, da se izvaja v popolni svobodi izražanja, da vsako lahko izbere stranko, ki si jo želi; in, če take stranke ni, obstaja popolna svoboda, da s somišljeniki organizira skupino, ki jih tudi politično zastopa. V tem oziru se nihče ne more pritoževati nad demokracijo; in če se pritožuje, naj si najprej sam spraša vest nad lastno delavnostjo na političnem polju. In zapišimo še, da celotno demokratično življenje razvija v okviru sicer v mnogem nepopolnega, a kljub temu dejanskega pravosodnega sistema, ki je lasten republikanskemu življenju. Morda nezrela, še vedno na pol poti, v škripcih in težavah, a demokracija je tukaj dejstvo, še več, pozitivno in razveseljivo dejstvo. Le če obstaja, lahko zori in se izpopolnjuje.

KAJ BOMO VOLILI?

Poudarim: kaj, ne koga. Kajti najprej je treba, da vemo, za kaj sploh gre. Po argentinski ustavi nimajo vsa volilna mesta isto obdobje. Tudi se ne zamenjujejo v istem ritmu. Tako npr. predsedniška doba doslej traja šest let. O tem teče debata, naj bi ustavo spremenili in skrajšali dobo na štiri leta, z možnostjo ponovne izvolitve, kot se to dogaja v ZDA. A zaenkrat, kot smo zapisali, in če ne bo izvenustavne razpleta, bomo imeli predsednika Alfonsina do leta 1989.

Drugeče je z guvernerji. Njihov

ček: „Danas“ pove, da je pevec Čolić, ki je zasanjano pel pesem „Tovariš Tito, prisegamo ti...“ ravnokar prišel iz zapora zaradi črne borze z devizami...

In tako dalje... in tako dalje... Letošnja proslava je žalostno prišla do konca. Bilo je veliko smeha med ljudmi in veliko jeze med oblastniki. Listi po Jugoslaviji, predvsem po Sloveniji, (in tudi naš list) so se lahko primerno norčevali iz tega spektakla... Titova figura blede, ljudje si več upajo.

A ne samo v taki bolj simbolični zadevi. Na dan prihajajo tudi druge, važnejše zadeve. A o tem prihodnjič...

mandat traja le štiri leta. Ponekod jih morejo izvoliti za ponovno dobo, drugod ne. Zanimiv je primer province Córdoba, kjer so pred meseci spremenili ustavo, da lahko sedanjemu guvernerju (r. Angeloz) znova kandidira. Vsekakor, 6. septembra bomo volili guvernerje vseh argentinskih provinc.

Ostanimo na vsedravnih ravni. Poslanski mandati trajajo prav tako štiri leta. A poslanska zbornica, zamenja vsaki dve leti polovico svojih članov. Zato so poslanske volitve vsaki dve leti. Tako je bilo 1985 in tako bo tudi sedaj.

Potem imamo še provincijske zbornice ali parlamente. Tudi tja bomo volili nove predstavnike-poslance; v večini primerov prav tako le polovico članov teh zbornic. Imamo seveda tudi župane, katerih mandati trajajo prav tako štiri leta. Pri sedanjih volitvah jih bomo zamenjali in izvolili nove. Prav kakor tudi del občinskih svetovalcev posameznih občin.

Da povzamemo: volili bomo narodne poslance, provincijske guvernerje, provincijske poslance, župane, občinske svetovalce in ponekod tudi tkim. šolske svetnike. Važnost teh volitev je jasna. Radikali so v manjšini glede guvernerjev, v manjšini so tudi v senatu in imajo komaj otipljivo večino v poslanski zbornici. Nekaj poslancev več ali manj lahko pomeni zanje nov težak problem, ali pa odhiti v parlamentu. In čeprav se ne voli senatorjev, te sestava teh zbornic važna za bodočo usodo v senatu.

SABLJE SE BLISKAJO, KROGLE FRČE...

Seveda vse v poetični prispodobi. A volilna kampanja, ki se dva meseca pred volitvami komaj pričena, bo prav zato kratka, a toliko bolj ostra. V tem trenutku so domala vse politične sile že uredile svoje kandidatne listine. Toda prav zaradi važnosti teh volitev je razumljivo, da so najbolj zaskrbljeni prav radikali in peronisti.

Vlada mora na vsak način vsaj ohraniti dosedanja procent glasov, ne le zaradi ravnovesja v parlamentu, marveč tudi zaradi prestiža. Ohraniti pa mora tudi v svoji oblasti ključno buenosairesko provinco. V tem oziru gotovo ni slučaj, da se je te dni predsednik Alfonsín pomudil v malem mestu Tandil, kjer je doma poslanec Macaya, kandidat za podguvernerja na peronistični listi?

Ko so časniki namignili predsedniku, češ da to diši po volilni kampanji, mu to ni bilo všeč. Izjavil je, da se on kampanje ne bo udeležil. Kot predsednik pa bo potoval

širom države in pozival, naj volivci z glasovanjem „kaznujejo sektarce“. Kaj je hotel s tem reči, ni jasno. Jasn pa je, da se je zelo uznejevoljil, ko je časniki vprašal češ ali nima pravice potovati po državi, pa mu nihče ni odgovoril.

S svoje strani pa seveda peronisti ne zamudijo nobene prilike, da ostro kritizirajo vlado in njeno delovanje. V tem grede včasih v prav otročje detajle. Pomudimo se znova pri obisku v Tandilu, ker se mi zdi, da bo služil za model za marsikateri dogodek v teh dveh mesecih do volitev. Alfonsín je tam vključil novo telefonsko centralo. Da jo tudi dejansko spelje v tek, je tudi izvedel prvi klic in se telefonsko povezal z neko finančno ustanovo. Prej omenjeni Macaya je to kritiziral, češ, glejte, radikalna vlada tudi v tem kaže, da je v rokah financ in podpira špekulacijo. Zakaj da ni poklical v kako tovarno, kjer se delavci resnično trudijo za boljšo bodočnost.

Kar se tiče ostalih strank vedo, da pri volitvah praktično nimajo besede. Vsaka bo skušala morda zvišati število glasov, in, če Bog da, poslancev, le za kak odstotek. Ni pričakovati velikih sprememb. Provincijske stranke nimajo večje možnosti za razmah. Levičarska fronta je dejansko razbita. Intransigenti, močni le v prestolnici in v provinci Buenos Aires, so zelo poglobljeni v notranje boje, ki še sedaj niso rešeni. Vedno bolj leva tendenca v stranki je mnoge „stare“ veljake pripeljala do izstopa in povratka v radikalno stranko. V takem položaju ni upati na napredovanje, nasprotno je pričakovati le izgubo marsikateriga glasu. Liberalna sredina pa še sedaj ni na jasnem, koliko bo mogla povežati različne tendence. Od tega uspeha, ali neuspeha, bo odvisno tudi napredovanje ali nazadovanje na volilnem področju.

...BOMBE PA EKSPLODIRAJO

V ranem jutru srede, 24. junija, so bombe delno poškodovale kar petnajst lokalov radikalne stranke v prestolnici in večjih mestih notranjosti države. Vlada, iz ust notranjega ministra, je obdolžila desničar-

PRVI KORAKI

ANEKDATE IZSELJENCEV V ARGENTINI

22.

Takoj prve dni, ko smo prišli v Argentino, je moja znanka Aní šla na trg, da si kupi leseno žlico — kuhalnico. Mislila si je — jo bom kar pokazala. Ker pa je tam ni videla, je v zraku orisala lonec in mešala po njem. Prodajalec je ni razumel. Nato se ujezi, pomeša z roko v zrak in reče: „Oh, kuhovncu, no!“ „Ah, si!“ reče vljudno prodajalec in ji res da — leseno žlico.

Tempora labuntur... Čas beži

NEKAJ ZADEV V „ENO-STRANKARSKI DEMOKRACIJI“

Leto sedeminosemdeseto se je v deželi bratsko združenih narodov in narodnosti začelo precej mirno in z rutinarno utečenostjo, kajti „vse nam je jasno“; samoupravnega socializma in neuvrščene zunanje politike nam tako rekoč nihče ne more ogroziti; tistim pa, ki bi z nacionalističnimi izpadi rad ogrozili v NOB skovano bratstvo in enotnost narodov in narodnosti Jugoslavije, mora postati jasno, da njihovem rovarjenju naši ljudje, pod vodstvom Zveze komunistov, ne bodo nasedli...

Že lani, še posebej pa takoj po novem letu, smo začeli množično razpravljati o spremembi jugoslovanske zvezne ustave, pa tudi republiških ustav. O ustavnih spremembah so govorili borci, mladina, delovni ljudje in občani. Bilo je veliko govorjenj, pa čeprav še nihče ni imel najmanjšega pojma o tem, kaj bomo zdaj spet spreminjali v ustavi.

To mirno, ustaljeno ozračje, ki ga je sem in tja prekinil le Bojan Križaj s svojimi slalomskimi zmagami za svetovno pokal ali pa Mateja

Svet s smučarskimi kolajnami iz Crans Montane... To mirno ozračje in to na debelo zasneženo pokrajino, ki jo je stresal oster mrz, je 20. februarja začelo pretresati zelo burno dogajanje, ki se do danes, ko je sneg že zdavnaj skopnel in so listi na drevju že zrasli, še niti malo ni poleglo. Dogodki so se vrstili s filmsko naglico: na kratko smo to dogajanje strnili v nasledne besede: „številka 57“, plakat, konflikt Rupel-Vidmar, scenarij ob odhodu štafete, Mikulić in vojska, labinska stavka, ljubljanske pisateljske tribune, protijedrski demonstracije, kulturni škandal v Mariboru.“ To je strnjen pregled telegrafsko naštetega toka dogodkov, ki se je pripetil do danes; kaj bo prinesel „jutri“, pa je popolnoma nemogoče napovedati — kvečjemu je moč napovedati končni razplet.

ŠTEVILKA 57

Plaz se je sprožil, kakor rečeno, 20. februarja. To je dan, ko je izšla 57. številka Nove revije, ki je od tlej sploh ne imenujemo več s celim imenom, marveč o vsej aferi z njo, govorimo le še o „številki 57“. To je

obenem dan, ko Jože Smole skliče tiskovno konferenco, na kateri ob sodi pisanje „številke 57“.

Samo za osvežitve spomina bodi na tem mestu pristavljeno, da naša družba sama sebe imenuje „demokratična“. Pa četudi gre komu še tako težko v glavo, kako je mogoča demokracija pod oblastjo ene same partije. In tu je težava: „številka 57“ je pokazala, da pri nas demokracija in samoupravni socializem vendarle ne moreta in ne moreta prav shajati drug ob drugem. Pa vsemu temu navkljub se „številka 57“ v glavnem ukvarja z odgovori na vprašanja, kako bi v takem enopartijskem sistemu vendarle uvedli nekakšno demokracijo in ne poskušala s predlogi o uvedbi večstrankarskega sistema. Eden od člankov sicer govori o „civilni družbi“, ki da na Slovenskem ne razvija, marveč le sledi bolj ali manj dobrohotnim spremembam partije. Tina Tomlje, nekdanja ljubljanska županja, pa je 27. februarja, na seji slovenske SZDL, ki je bila v celoti posvečena „številki 57“, izjavila, da se „Zveza komunistov ne bo odkrekla svoji zgodovinski funkciji“. Jože Knez je na isti seji izjavil, da „ta incident v Novi reviji ne sme biti prepreka na poti nadaljnje demokratizacije v naši družbi“. Dr. Ciril Ribičič je pripomnil, da avtorji prispevkov v „številki 57“, „pregledajo preobra-

zbo partije v zvezo komunistov kot silo znotraj sistema“. In to kljub temu, da je Spomenka Hribar v „številki 57“ dokumentirano pojasnila, da se partija nikakor še ni „prelevila“ v zvezo komunistov ali, kot pravi: „(Slovenska) partija mora formalnoppravno in dejansko postati Zveza komunistov (Slovenije). Torej mora se-stopiti s piedestala avantgarde... Sestop partije s piedestala avantgarde bi komunistom sicer vzel Nad-človeško avreolo in i-deološko sakralizirano nedotakljivost, toda hkrati bi „dobili“ dostojanstvo po človeški meri in vsakemu človeku izvorno nedotakljivost in dostojanstvo.“ Treba pa je pripomniti, da je Spomenka Hribar v tem sestavku vendarle nakazala tudi možnost uvedbe večstrankarskega sistema, kar je tudi pomemben premik pri zavzemanju slovenskih kulturnih delavcev za uvedbo resnične demokracije. Hribarjeva se v prvi vrsti zavzema za svobodne volitve, do katerih ne more priti, če partija ne bo se-stopila s piedestala avantgarde.

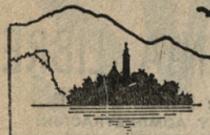
Malo dalj časa smo se zadržali pri obravnavi dogodkov v zvezi s „številko 57“, vendar pa še zdaleč nismo povedali kaj posebno veliko. In dogajalo se je zares veliko. Že omenjana seja slovenske SZDL je pokazala, da se utesenje dogodi še kaj takega, v kar zdaj še ne moremo ver-

jeti. To, da so se oligarhijske vladne kleščice toliko razprle, da so med njihovimi čeljustmi svobodno dihali tudi avtorji člankov „številke 57“ in uredniki revije, vsekakor pomeni nov val popuščenja partijskih „vojvod“ nekemu neoprijemljivemu ljudskemu vrenju, ki se čuti „v zraku“.

Mnogi so primerjali „številko 57“ z Memorandumom SANU (gre za dokument, ki so ga izdelali nekateri srbski profesorji beograjske univerze - op. ur.); med temi je bil tudi Branko Mikulić, predsednik zvezne vlade, ki je pred svojim nedavnim obiskom v ZR Nemčiji, v intervjuju, ki so ga z njim imeli reporterji „Spiegla“, izjavil, da sta Memorandum in „številka 57“ poskus razbijanja jugoslovanske federacije...

ALI RED LAHKO VZPOSTAVI LE VOJSKA?

Mikulić je v omenjenem intervjuju tudi nekaj govoril o tem, da bo „družbeno ureditev“ v Jugoslaviji „brani“ tudi z vojsko. Nekateri so v tistih dneh že kar pričakovali vojaški puč, večina se je tej premierovi izjavi posmehovala, kajti vsak ve, da bi vsakršen večji poseg proti lastnemu ljudstvu sprožil nesluteno energijo, ki se desetletja nabira in ki bi v konsekvenci razplamtel v dr-

NOVICE IZ SLOVENIJE

KRANJ — Izgubo v poslovanju prvega četrtletja je zabeležila Iskra Telematika. Izvor tega je v slabši prodaji tako doma kot na tujih tržiščih, predvsem zaradi zastaralih izdelkov. To pa je obenem tudi posledica omejitve investicij.

CELJE — Kabelsko televizijo naj bi v treh letih dobili Celjani. Izvedbo del bo imel na skrbi Elektrosignal skupaj z Elradom, priključek pa bi stal 300 tisoč dinarjev, ki jih je mogoče plačati v obrokih.

BLEJ — Konferenca o avtomatskem učenju EWSL 87 so se udeležili strokovnjaki iz Pariza, Bruslja, Berlina, Stockholma in drugih raziskovalnih središč. Srečanje je pripravil inštitut Jožef Štefan iz Ljubljane.

CELJE — Ekološki sestanek za vso Slovenijo o vodnih čistilnih napravah je pokazal, da je približno sto teh naprav. A od njih jih le 28 dobro dela, 56 le delno, ostale pa ne. Zaradi tega so že pitne vode ogrožene, čeprav je zakon o vodah v Sloveniji zelo dober, pravijo. To pa ni zadosti: treba ga je upoštevati.

GORNJA RADGONA — Elektrarne na Muri so že več let predlagane kot rešitev za pomanjkljivo električno prekrbo. Pomurska medobčinska gospodarska zbornica je sklenila, da bo še bolj zavzeto iskala novih načinov kako poudariti prednosti hidroelektrarn, posebnost po zadnji nesreči v črnobilu.

LJUBLJANA — Oprema RTV Ljubljana ostaja zadaj. Tako menijo na poštah in se bojijo, da zaradi prevelikega primanjkljaja ne bo lahko zamenjali zastarelega tehničnega materiala. Za Univerziado v Zagrebu — v kolikor bo RTV Lj sodelovala — so pravice za uvoz potrebne opreme že odobrene, se jih ne morejo poslužiti, ker zaenkrat ni deviznega kritja.

ZAGORJE OB SAVI — Najstarejša parna lokomotiva v Sloveniji je od-

skle elemente. Dr. Troccoli je že pred tem razne izraze nasilja pripisal skrajni desnici, in dejal, da so levičarske teroristične formacije „pod kontrolo“.

Opozicija pa je, ne da bi izrazila direktno obtožbo, menila, da je čudno, da se taki dogodki izvajajo vedno v bližini volitev. Omenjala je ustrošno kampanjo v letu 1985, ko so z bombami grozili šolam, in je vlada tedaj oklicala obsedno stanje. Peronisti, liberalci in tudi levičarske formacije menijo, da se s temi atentati skoristi le vlada, ki prikazuje svojo stabilnost kot edin način, da se znova ne razpase teroristični kaos. Stabilnost pa se zagotovi z glasovi na volitvah.

žavlansko vojno. Od tod posmeh Mikuličevi dilemantski izjavi o „vojaškem ukrepanju“.

Po skopi logiki pridemo tako do ugotovitve, da nam v danem trenutku tudi vojska ne more „koristiti“. In vendar nekdo bi nam moral „koristiti“, nekdo bi nam, če nam je nebo naklonjeno, vendarle moral pomagati. Če je bila „številka 57“ poskus osvetlitve najrazličnejših slovenskih težav z najraznejših zornih kotov ljudi, ki to problematiko raziskujejo in niso obremenjeni z nikakršnim ideološko-propagandnim napihovanjem, se kaj lahko primeri, da o Memorandumu, še zlasti pa o manj znanem „Predlogu za vzpostavitve pravne države“ (Predlog za upostavljanje vladavine prava), Srbi rečejo isto, kot mi govorimo o primeru „številke 57“. Skratka: lahko bi nastala določena zmeda v mednarodnih odnosih v Jugoslaviji. Toliko bolj zato, ker v Sloveniji „Predlog za vzpostavitve pravne države“ poznamo, „Memorandum“ pa ne. Vendar to, kar naj bi „Memorandum SANU“ obravnaval, vzbujajo v Sloveniji nelagodje in strah pred velikosrbstvom — morda celo ne dovolj utemeljeno: „Memorandum“ ni v Sloveniji videl skoraj nihče.

Hotimir

Posredoval: V. Slemenski

šla v pokoj. Naredili so jo na Madžarskem leta 1911, vozila pa je po Hrvaški, Bosni, leta 1970 pa je prišla v zagorski rudnik, za katerega je mesečno prevozila po 3.300 km. Zdaj bo v železniškem muzeju, njo pa bo v rudniku zamenjala mlajša, tudi parna ameriška sestra, stara 44 let.

DIVAČA — Divaško jama so člani jamarskega društva Gregor Žiberna (ki je pred 103. leti jama odkril) pripravili, da je mogoče obiskati jo brez jamarskih pripomočkov. Do 21 metrov globoke vhodne jame so postavili 110 stopnic, vendar to še ne zadostuje, da bi bila jama na ogled turistom. Zato upajo, da bodo mogli kmalu napeljati tudi električno razsvetlavo.

KOPER — Italijanski ribiči so spet lovili v slovenskih vodah. Tržaški dnevnik Piccolo je poročal, da so bili na prepovedanem lovu ribiči iz Chiogge. Dnevnik omenja nevarnost porušenja naravnega ravnovesja v Tržaškem zalivu in dejstvo, da kljub številnim skupnim sestankom ribičev iz Chiogge, Martina in Gradeža, se še vedno dobe ribiči, ki delajo svojeglavo.

LJUBLJANA — Bronasta doba na Slovenskem (iz leta 800 pred Kr.) je naslov razstave, ki jo je pripravil Narodni muzej v razstavišču Arkade. Na razstavi je prvič podrobneje prikazan čas bronaste dobe v Sloveniji, saj je prav to obdobje najmanj osvetljeno v slovenski prazgodovini.

LJUBLJANA — Sloveščina se prilagaja novemu okolju. Za jezikovno skupnost, ki premore zadosti življenjske volje in moči, je poleg njene lastne ustvarjalnosti pomembno tudi dejavno in izvorno odgovarjanje na vse pomembne novosti predmetnega, družbenega in duhovnega okolja, v katerem živi. V zadnjih nekaj desetletjih se je v sloveščino slabo zasedeno območje razvilo slovensko računalništvo. Marsikateri računalnikarji so videli v svoji stroki prostor samo za angleščino, sedaj pa se tudi tukaj le nekaj premika. Pred letom in pol je izšel angleško-slovenski in slovensko-angleški računalniški slovarček. Poleg učbenikov in priročnikov za dijake, študente in učitelje računalništva nastajajo tudi slovenski programi za množično rabo, resno ali zabavno. Med pomembne take dosežke se uvršča Primoža Jakopina STEVE (urejevalnik besedil za računalnik Atari ST). Besedilo (določila, ukazi, odgovori, vprašanja) je v celoti jasno, natančno in ne gostobesedno. Npr.: „Verižno iskanje“, „Predolga vr-

SLOVENIJA V SVETU

Kanada

SLOVENKA MED INDIJANCI

Znano je, da so med severnoameriškimi Indijanci misijonarili v prejšnjem stoletju in še kasneje slovenski misijonarji, med njim največji vsekakor svetniški Baraga in njegovi sodelavci Čebulj, Pire in drugi. Niso samo krščevali, pač pa so se trudili, da bi Indijance tudi kulturno in gospodarsko dvignili in to brez pošiljevanja njihove kulture in tradicije, kot so to pogosto delale državne oblasti. Znano je, kako so bili Indijanci opeharjeni za zemljo, ki so si jo prilastili beli naseljenci, pogosto z zvijačo. Današnja generacija mladih Kanadčanov pa vendar vzbujajo upanje, da se je nekaj premaknilo v zavesti belega človeka, da se je zavedel krivic, ki so jih povzročili njegovi predniki tem prvotnim naseljencem Nove zemlje.

Iz te generacije izhaja tudi Marija Babič, hčerka slovenskih beguncev, učiteljica in socialna delavka na katoliških šolah v Torontu. Pred nekaj leti je dve šolski leti poučevala v misijonarskem zavodu lazaristov v Slovenski vasi ter tako spoznala tudi južnoameriške razmere ter naše rojake na južni polobli. Kot pričrana in praktična katoličanka pa je v sebi odkrila apostolski klic in se je podala v severni Ontario in Manitoba med indijanske rodove, da bi jim bila v duhovno in telesno pomoč.

SLOVENC V ARGENTINI

Osebne novice

Rojstvo: Dne 9. junija se je rodila v družini Adrijana Levstek in ge. prof. Anči roj. Kočar hčerka, ki bo pri krstu ljubile ime Milena. Čestitamo!

Smrt: V San Antonio de Padua je umrl v soboto, 27. junija, Janez Kralj. Sorodnikom izrekamo iskreno sožalje.

Poizvedba: Išče se August Maichin. Za njim poizveduje nečakinja Martha iz Zdrženih držav. Javiti na Telefon: 658-0190.

„Datoteka mora biti urejena po prvem podatku — iskanje poteka z zaporednim razpolavljanjem zbirke“, itd. Podobno jasno besedilo spremnega priročnika, ki ga je izdala Mladinska knjiga decembra 1986.

CELJE — Emigranta, dramsko delo Slavomirja Mrožka, so v režiji Iztoka Valiča uprizorili na odru Slovenskega ljudskega gledališča. Igra je nastala leta 1975. V ljubljanskem Delu piše o njej Tone Peršak, da je prikaz življenja zdomecev in emigrantov kjerkoli po svetu. „Glede na naše devizne potrebe je vedno bolj jasno, da so zdomeci Jugoslaviji vedno bolj potrebni in čim več jih je, tem bolje je to za prezadolženo domovino; ko bi ti hudiči le hoteli prigarane devize pošiljati domov in jih vlagati v jugoslovanske banke in ne v tuje ali v svoje preznovane nogavice... Enako zanimivo in boleče pa je to, da se naši ljudje ljudje pod vplivom tuje in tudi po zaslugi delovanja politične emigracije vse bolj odtušajo domovini...“ (Svojstven pogled na emigracijo!)

UMRLI SO OD 21. do 25. maja 1987:

LJUBLJANA — Jože Mlakar; Jože Novak; Franc Slemenšek; Marija Hayne roj. Krajc; Ana Nuhanovič roj. Marinčič; Ana Kregar roj. Čimžar (Nemčeva mama), 82; Angela Rebolj roj. Klobčevar; Ivanka Jakin, 76; Ivanka Širok vd. Geniram; Terezija Robek roj. Rovtar; Štefanija Velkavrh; Vera Kvas; Štefanija Suklje roj. Osote, 86; Vinko Peternel; Ljudmila Petrič, 88; Leopold Šubelj; Rafael Rihar, 83; Karlo Ževnik, 72; Miran Zeleznik, 54; Pavel Medič; inž. Marko Hribar; Ksenija Borisova roj. Mančina, 78.

RAZNI KRAJI — Jože Rok, 88, Rakke; oJže Oblak, Zadobje; Jože Horvat, Murska Sobota; Jožeta Krtalic (Francetova mama), 81, Zverče; inž. Franc Herkovič, Slovenj Gradec; Frančiška Janša, Lesno brdo; Franc Širok st., Vrhnika; Ivan Polanc, Radovljica; Anica Faganel roj. Semič, Šempas; Ana Cankar roj. Finžgar, 86, in Dimitrij Seršen, Vodice; Angela Mavrič roj. Ferligoj, Piran; Stefan Luštrek, Preška; Alojzija Kermavner, Vnanje Gorice; Zvonka Ritonja, Prečna pri Novem mestu; Vinko Revišček, Kompolje; Branko Gantar, Bled; Pavel Srnjak, Sostro.

Takole opisuje v listu Božja beseda razmere med Indijanci v Kanadi:

„Še v naši dobi so kanadski domorodci prezirani in zaničevani: njihov spremljevalec je lakota, prikrajšani so v osnovnih človekovih pravicah, morita jih alkohol in revščina, ponižujejo jih predsodki družbe in rasizma. V napredni kanadski družbi še vedno kritiziramo Indijanca, češ da je len, zapit in neuporaben. Pozabljamo, da smo njegovi dolžniki. Indijanci so sprejemali prve raziskovalce Novega sveta in jih po celini vodili do odkritja novih krajev. Oni so učili prve prišleke, kako preživeti zimo, kaj sejati in saditi, jim dali hrano in obleko, da so lahko preživeli huda prva leta v novi deželi. Da je nastala sedanja Kanada ni zaslug samo Francozov in Angležev, ampak tudi Indijancev, kajti brez njihove pomoči bi vsi pionirji pomrli od lakote in mrza.“ V provinci Manitoba se računa, da živi stotisoč čistokrvnih in mešanih Indijancev in med njimi se je nastanila Marija Babič, v indijanskem središču „Rossbrook House“, kjer se vzgaja indijanska mladina. Da bi jim uspešneje pomagala, je organizirala z velikim uspehom med rojaki v slovenskih župnijah v Torontu nabirko obleke in jestvin. Iz družine Babič pa izhaja tudi laična misijonarka na Madagaskarju Cvetka, ki je kot bolničarka odšla lansko leto v pomoč „tretjemu“ svetu. Lep primer idealne mladine!

Junjska proslava šolskih otrok

14. junija je bila sv. maša za žive in rajne katehete in učitelje. Daroval jo je direktor slovenskih dušnih pastirjev dr. Alojzij Starc v cerkvi Marije Pomagaj v Buenos Airesu. Cerkvene obrede je vodila Magda Zupanc, berili sta brali Anica Mehle in Marija Zupanc. Ljudsko petje je vodila Jegličeva šola. V pridigi je dr. Starc prikazal sv. Alojzija kot Marijinega častilca, njegovo posebnost pri pujanju sv. obhajila in pomoč bližnjemu in v tem naj ga šolska mladina posnema. Posebno je priporočil lepo pozdravljanje.

Drugi del proslave se je vršil pred spomenikom naših žrtev. Po petju himne Slovenija v svetu je dr. Starc opravil molitve za pokojne. K spomeniku sta prinesla Karla Skvarča in Joško Dobovšek slovenski šopek in prižgano svečo, Marta Selan pa je recitala Jakopičovo pesem Maj 1945. Kot zaključek spomina našim junakom je sledilo petje domobranske himne.

Sledil je tretji del proslave v dvorani Slovenske hiše, kjer je Baragova šola iz Slovenske vasi pripravila Kunčičevo pravljico igrjo Triglavsko rožo. Vsak udeleženeec je dobil lep in tiskan gledališki list. Polno dvorano je pozdravil šolski referent Zedinjene Slovenije France Vitrih, posebej pa je pozdravil predsednika Zedinjene Slovenije Lojzeta Rezlja, delegata dr. Starca in gospo Kunčičevo. Pred začetkom igre je prof. Franci Sušnik opisal pravljico gorska bitja, ki nastopajo v igri in poudaril, da so vsi igralci otroci. In res je nastopilo 26 otrok iz Baragove šole:

10 let stari Jožek, sin uboge vdove (Martin Strah) gre ob Avemariji iskat skriti zaklad v triglavskem pogorju. Ovčar Rodar (Bernard Benegas) ga opozori na skrivnostna gorska bitja. In res: Jožek sreča veščo (Andrejka Triler), škopknica (Jože Črnak) in gorskega škvrta (Fernando Berčič). Ko pusti blagoslovljeno vedo pri skali in gre nabirat cekine, ga zaloti divji mož Robavs (Aleksander Grbec) in ga odžene v podzemlje k Zlatemu jeze-

ru. V drugem dejanju nastopi najprej vaška vrazarica Zilijeva Anca (Veronika Cerar). Tam puščavnik Sabljica (Aleksander Barle) pripoveduje otrokom Minci (Marjetka Mehle), Drejcu (Jožko Mehle), Pavlu (Danijel Goljevšček), Joku (Marko Kocjančič), Tinci (Valerija Benegas) in Tonci (Elizabeta Grbec) iz svojega vojaškega življenja in o zmaju v Zlatem jezeru. Mati (Monika Urbanija) išče Jožeka in otroci odidejo z ovčarjem in puščavnikom iskat Jožeka. Nebo se odpre in mati prosi Boga za sinovo vrnitve. — Tretje dejanje se vrši v podzemlju. Tam otroci zbudijo Robavs, ki odide. Pride mati in žarkžene (Lučka Servin, Lučka Zupančič, Veronika Berčič, Rotija Grbec in Geraldina Rome) jo varujejo pred gorskimi bitji, ki ji ponujajo nepotrebne reči. Ta bitja so: Kraguljež (Martin Sušnik), Pehtababa (Danijela Sánchez), hudički (Martin Berčič, David Rot in Simon Rot). Vrne se Robavs in sledi pogojanje za sina. Res dobi mati sina nazaj, a za ceno svojega vida. — V četrtem dejanju gre slepa maša v Tončinem spremstvu. Jožek pa je to nedeljo odšel po triglavsko rožo in vodo iz Marijinega studenčka. Bela žena ga je varovala pred Zlatorogom in po delovanju triglavske rože in vode iz Marijinega studenčka, mati spregleda. Jožekova in materina sreča še povečata veselje pastirskega praznika. Vsi pojejo in kupujejo darila pri branjevki (Aleksandra Nabergoj); mati dobi srček, Jožek pa najlepši krivec.

Po končani igri se je Franc Vitrih zahvalil voditelju Baragove šole prof. Franciju Sušniku, režiserju Cirilu Janu, njegovim asistentki Mirjam Goljevšček, Daniju Igljicu in Marijanu Adamiču za scenerijo, Franciju Gorsetu za zvočne efekte in šepetalki gospe Ani Goljevšček. Zgledno znanje besedila, tekoče igranje, skrbno oblečeni igralci ter nove in zanimive kulise: vse je sluzilo, da nam je režiser Ciril Jan približal del Kunčičevega bogastva. France Vitrih je poudaril: „Kunčič je naš!“ — In bo ostal med nami.

I. V.

Volitve v Italiji

Sredi junija so bile v Italiji parlamentarne volitve. Problem sklica nam je bil poznan po tukajšnjih časopisih: zaradi notranjih trenj v vladni koaliciji med demokristjani in socialisti. A predvsem nas sedaj zanima, kako te volitve odmevajo med Slovenci na Primorskem in Beneškem.

Kot je znano, so pred kratkim Slovenci na Koroškem izvolili prvega slovenskega poslanca po dolgih letih in sicer tako, da so se povezali z drugimi manjšinskimi strankami v Avstriji in s stranko „zelelih“, ekološko usmerjenih. Tudi so pred kratkim Slovenci skupaj z drugimi manjšinami v Evropi izvolili skupnega manjšinskega poslanca v evropski parlament.

Isto strategijo je sedaj uporabila Slovenska skupnost, tržaška demokratska politična organizacija. Znano je, da večina Slovencev voli komuniste in da imajo ti na listi kakega slovenskega komuniste. Nekaj jih voli demokristjane, druge stranke pa so frontalno protislovenske. Seveda pa obe največji stranki — KP in DK — do Slovencev nimata pravičnega odnosa, morda obljudbata a dejansko ne pomagata. Zato so slovenski demokrati ustanovili Slovensko skupnost, ki po simbolom treh lipovih listov zastopa Slovence na Primorskem.

Ker pa bi za vsedržavne volitve Slovencev bilo odločno premalo, da bi poslali svojega kandidata v parlament, so se tudi letos odločili, da vstopijo v zvezo s Sardinijo in francosko manjšino. To sta veliki stranki, ki imata dva poslanca in dva senatorja, z glasovi drugih in Slovencev pa jih lahko dobe še več.

Zato je Ssk z njimi sestavila temeljne točke programa do slovenskih problemov, ki vsebuje najprej obljubo, da bosta Sardinija akcijska stranka in Union Valdotaiane predložila v novi poslojni dobi zakonski predlog Slovenske skupnosti

o globalni zaščiti Slovencev v Italiji; da bodo pomagali pri drugih narodnostnih problemih; branili krajno avtonomijo itd.

Slovincem ta sklep o sodelovanju prija toliko bolj, ker so v enem okrožju združeni vsi Slovenci, drugače ločeni: v Trstu, pokrajini Gorica ter Videm (Beneški Slovenci), ter lahko oddajo svoj glas zanje tudi vsi drugi rojaki, raztreseni po državi, ter celo izseljenci!

Letošnja volilna kampanja v Trstu označuje zelo ostru protislovenska gonja, predvsem proti „bilingvizmu“, to je vsakemu ukrepu v korist slovenske manjšine. Tu prednjači predvsem socialistična stranka, ki je za kandidate postavila Slovincem najbolj sovražno Tržačane. Republikanci so proti vsaki slovenski zaščiti, enako liberali. Krščanska demokracija stoji ob strani in propagira svoj zakonski osnutek, ki deli Slovence v kategorije in beneškim Slovincem ne da nobenih pravic. Komunisti omalovažujejo zvezo s Sardinijo in vabijo Slovence na svoji idejni podlagi in v zavesti, da imajo večino za seboj.

Končujemo tudi mi enako kot vabilo na listu manjšin: „Ne moremo čakati, da se pri večinskih strankah pokaže dobra volja za reševanje naših zadev. Opreti se moramo na svoje sile in tudi na volitvah pokazati, da smo tu!“

Tik pred zaključkom lista smo dobili prve podatke o izidu volitev. Sardinska akcijska stranka, s katero sodeluje Slovenska skupnost, je v parlamentu okrepila svoj počaj: Ohranili so enega senatorja, prišli na dva poslanca; Francozi v dolini Aoste pa so potrdili po enega senatorja in poslanca. Ssk je dobila kakih 60% običajnih glasov; na komunistični listi je bil izvoljen — s težavo — senator iz Trsta Špetič. V Trstu so se okrepile stranke s protislovensko oznako.

MALI OGLASI

SANITARNE NAPRAVE

Sanitarne in plinske naprave — privatne - trgovske - industrijske - odobritev načrtov. Andrej Marolt, Avellaneda 216, San Miguel. T. E. 664-1656.

ZA DOM

Garden Pools — konstrukcije bazenov - filtri - automatično zalivanje - Andrej Marolt, Martínez de Hoz 110, San Miguel, T. E. 664-1656.

ADVOKATI

dr. Franc Knavs — vsakovrstne civilne, delavske in trgovske zadeve v Capitalu in Peia. Bs. As. — Tucumán 1455, 9. nadst. E - Tel. 45-0320 - poned., torek, četrtek od 16 do 20.

ARHITEKTI

arh. Jure Vombergar — Načrti za gradnje stanovanjskih hiš, industrijskih in trgovskih stavb. — Av. Gaona 2776 - 1706 Haedo T. E. 659-1413.

TRGOVINA

Delikatosa Franc Vester — Gana 119 - Capital - (1 kvadro severno od postaje Liniers).

Alpe Hogar — Stane Mehle — vse za vaš dom - L. Vernet 4225 - 1826 Rem. de Escalada - T. E. 248-4021.

GOSPODARSTVO

Zavarovanja M. in H. Loboda — Sarmiento 385, 1. nadst., pis. 10 - Buenos Aires - od 11 do 18.30 - T. E. 312-2127.

Kreditna zadruga SLOGA — Bm. Mitre 97, 1704 Ramos Mejía - T. E. 658-6574, 654-6438. Od poned. do petka od 14. do 19. ure.

Mutual SLOGA — Bm. Mitre 97, 1704 Ramos Mejía - T. E. 658-6574, 654-6438. Od ponedeljka do petka od 14. do 19. ure.

SLOGA — PODRUŽNICA SAN MARTIN — Slovenski dom - Córdoba 129 Tel. 755-1266 - Urađuje ob torkih od 18. do 20. ure in ob nedeljah od 10. do 11. ure. (g. Stanko Oberžan).

SLOGA — PODRUŽNICA SLOVENSKA VAS — Hladnikov dom - Msgr. J. Hladnik in Hernandarias - Urađuje ob sredah od 19. do 21. ure in ob nedeljah od 10,30 do 12,30 (g. Marija Gorše).

SLOGA — PODRUŽNICA CASTELAR Slovenska Pristava - Monte 1851 - Urađuje ob četrtkih od 20. do 22. ure in ob nedeljah od 10,30 do 12,30 (g. Nande Češarek).

SLOGA — PODRUŽNICA SAN JUSTO Naš dom (pisarna) H. Irigoyen 2756 Tel. 651-1760 - Urađuje ob torkih od 18. do 20. ure in ob nedeljah od 9,30 do 11,30 (gd. Julka Moder).

Cena največ štirih vrstic A 4.- za enkratno objavo, za ves mesec — 4 številke — A 10.-.

V nedeljo, 5. julija, bo
v CARAPACHAYU

skupno družinsko
kosilo

Prijatelji lepo vabljeni!

SVOBODNA SLOVENIJA TEBI

TI SVOBODNI SLOVENIJI

ODGOVORI NA ANKETO

Povej nam svoje mnenje o Svobodni Sloveniji:

Hvaležni ti bomo in skušali bomo ustreči tvojim željam, zato

TE VABIMO,

da odgovorš na priloženo anketo. Odgovore lahko oddaš pismeno, v Slovenski hiši po poverjenikih, v Slogi in pri članih konzorcija.

KULTURNO DRUŽABNA PRIREDITEV
SVOBODNE SLOVENIJE

bo v soboto, 8. avgusta 1987 v Slovenski hiši ob 20

Ob veselim razpoloženju in dobri, domači večerji ter prijateljskem pogovoru boste lahko videli

AUDIOVIZUAL O NAŠEM DROBNEM TISKU

to je o letakih, plakatih, programih, vabilih, nalepkah, prospektih, podobnicah, in drugih zanimivih tiskovinah.

Istočasno bomo izvedli NAGRADNA ŽREBANJA in sicer:

1. na srečke „Svobodna Slovenija tebi“
2. na odgovorjene ankete
3. na „mačka v žaklju“

SREČKO dobite za A 10.-

Nakaznico za VEČERJO pa za A 8.-

**Izpolnite anketo! Pridite na prireditev!
Kupite srečke!**

V nedeljo, 12. julija v Slovenski hiši

Ramón L. Falcón 4158, Capital

TOMBOLA

"DUHOVNEGA ŽIVLJENJA"

- Ob 15. uri: Zahvalna sv. maša v cerkvi Marije Pomagaj
- Ob 16. uri: Začetek tombole

1. tombola: HLADILNIK "Columbia" s freezerjem
2. tombola: NAMIZNI SERVIS za 12 oseb — 69 kosov
3. tombola: SUŠILEC za perilo "KOH-I-NOOR"
4. tombola: OLJNATA SLIKA akad. slikarke Andreje Dolinar Hrovatove

NASVIDENJE NA TOMBOLI!

SUPERMERCADOS "AUSTRAL"

FRANCI UŠTAR

CARNICERIA — COMESTIBLES — ARTICULOS DE LIMPIEZA — LACTEOS Y PANIFICADOS — VERDULERIA

RAMOS MEJIA: 9 de Julio 50

LOMAS DEL MIRADOR: A. L. Palacios 2641

ISIDRO CASANOVA (Barrio San Alberto): Av. Crovara 5610

S KARTO SLOGA 5% POPUSTA.

PORAVNAJTE NAROČNINO
SVOBODNE SLOVENIJE!

NE ČAKAJTE OPOMINOV, KI
POVZROČAJO STROSKE VAM,
UPRAVI PA NEPOTREBNO DELO.

FRAN MILČINSKI

Ptički brez gnezda

Mož ji je pisal, da jo lepo pozdravlja in da vedno misli nanjo in naj mu hitro pošlje petdeset kron. Sprevidel je, da mora pričeti drugačno življenje, vsečno Bogu in ljudem, zato potrebuje petdeset kron, da jih dá za jamstvo. Obeta se mu imenitna služba in bo kmalu poslal denar, da pride za njim žena, ki jo zelo, zelo pogreša, brez nje zanj ni sreče na tem svetu. Petdeset kron naj takoj pošlje, jih bo že kod dobila, morebiti jih ima Stanko, če se je že vrnil... stvar je nujna, sicer ga drugi prehité v službi. Denar mora imeti na vsak način, drugače že ve, kaj bo storil... pa bodo drugi tudi nesrečni, ne le on. Kako da je bilo s starim Korenom, je bral v listih — zdaj se vidi, da so ga spet po krivem dolžili! Testament pa se mora ovreči, saj so dohtarji na svetu... Tu na Reki ga vsi ljudje čislajo, bolj ko v Ljubljani, ker so bolj pametni kakor Ljubljanci. Hči Mici naj koj pobere svoje cape in pride semkaj, za natakario bo v gostilni, kjer si lahko zasluži par sto kron na mesec. Mornarji imajo polne žepe denarjev; če se jim dobro postreže, kar po kronah dajo napitnine. Zato naj hitro pride; poprej naj piše, pričakal jo bo na postaji. Za petdeset kron se pa zelo mudi.

Kocmurjeva je premišljevala to pismo. Zdaj ko so ji bile bridke sku-

šnje zadnjega časa oprale blato z duše, kako jasen ji je bil ves gnus tega pisma: laž, hinavstvo, umazane nakane s hčerjo! Že se oglašá z grožnjami — ali ji je res sojeno, da jo bo preganjal vse živé dni?

Zatopljena v misli je sedela pri oknu s pismom v naročju. Ni branila hčeri, ki je prišla v sobo, da je vzela pismo in ga prebrala.

Mici je brala in brala še enkrat, potem je ploskala v roke in vzkliknila: „Mama, dve sto kron na mesec! Jaz grem na Reko!“ Veselo se je zasukala na peti.

Mati je pogledala hčer, ni je koj razumela.

Mici pa se je sukala in ploskala: „Na Reko, na Reko, na Reko! Prijateljice so mi že davno pravile o Reki — take lepe zlate prstane so dobile tam in uhane in zapestnice... Na Reko, na Reko, na Reko! Koj pišite atu, da pridem — jutri že lahko grem!“

Kocmurjeva je s strahom spoznala, kako je nekaj vrstic od očetove roke na mah uničila hčeri Mici vse dobre namere; majhen list papirja, poslan od daleč, je na mah porušil s tolikim trudom pričeto, v vztrajnostjo in ljubeznijo negovano stavbo poplavljanja! Tako moč ima zlo!

„Vendar ne misliš, da bi šla?“ je vzkliknila.

(63) „Zakaj ne?“ je vprašala Mici. „Seveda grem. Mar mi ne privoščite pobob 10.30 — takoj po slov. maši.“

„Poštenega zaslužila!“ je ugovarjala mati. „Ali ne poznaš očeta? Tako mlado dekle, pa v tuje pomorsko mesto!“

„Pošten je človek povsod, če hoče,“ se je odrezala Mici, „kakor je lahko nepošten, čeprav nanj gleda sto mater. Grem, pa je!“

Kocmurjeva je postala huda. „Kako boš hodila, saj veš, da ne smeš in da te primejo, koj ko se prikažeš na postaji!“

„Bojim se tistih vaših policajev!“ je odgovarjala hči. „Saj grem lahko peš do prve postaje, pa naj me čakajo policaji na ljubljanskem kolodvoru, da poženo korenine!“

Šla je k skrinji, kjer je imela svoje stvari, jo odprla in pričela pregledovati in izbirati obleko in perilo.

Kocmurjeva je stopila k njej in jo roko odločno odločno odrinila v kraj, obleko in perilo je pometala nazaj v skrinjo in jo zaklenila. „Veš, da te moram koj naznaniti, če bi se hotela umakniti izpod mojega varstva! Odgovorna sem zate. Predobri so bili gospodje z mano, da bi jih goljufala.“

Mici je našobila usta, zrla v tla in poslušala. Strupeno je pogledala mater in rekla: „No, pa ne! Nisem verjela, da zemlja nosi mater, katera skuša spraviti lastno hčer v prisilno delavnico.“

Šla je, zaloputnila duri in je do opoldne ni bilo domov. Mati je čutila, da skrivaj kuha svoje naklepe.

OBVESTILA

ESLOVENIA LIBRE

NEDELJA, 5. julija:

Mladinska maša in zvezni sestanek SDO in SFZ s predavanjem pisatelja Zorka Simčiča bo ob 9.30 v Slovenski hiši.

V Slov. domu v Carapachayu družinsko kosilo.

V Hladnikovem domu v Slovenski vasi domače koline.

SOBOTA, 11. julija:

Redni pouk Slov. srednješolskega tečaja v Slovenski hiši ob 15. uri.

NEDELJA, 12. julija:

Nedelja verskega tiska — tombola Duhovnega življenja v Slov. hiši ob 15. Sestanek staršev Prešernove šole bo štenega zaslužka? Kakšna mati ste?

Občni zbor Slov. doma v Carapachayu bo po sv. maši.

SREDA, 15. julija:

Sestanek Lige žena-mati v San Martinu. Predavanje župnika Jožeta Škerbca: Islam verstvo in politična sila.

PETEK, 17. julija:

Seja Medorganizacijskega sveta na Slovenski pristavi v Castelarju ob 20. uri.

NEDELJA, 19. julija:

Občni zbor Mutuala Sloge ob 10.30 v Slovenski hiši.

SOBOTA, 25. julija:

V Slovenski hiši ob 16 nadaljevanje filozofskega ciklusa pod vodstvom univ. prof. dr. Milana Komarja.

Seja prof. zbora Sred. tečaja ob 9. Ob 17 sestanek s starši dijakov tečaja.

SOBOTA, 1. avgusta:

Redni pouk Slov. srednješolskega tečaja v Slovenski hiši ob 15. uri.

Fundador: MILOŠ STARE

REDACCION Y ADMINISTRACION:

RAMON L. FALCON 4158

1407 BUENOS AIRES

ARGENTINA

Teléfono: 6 9 - 9 5 0 3

Glavni urednik:

Tine Debeljak ml.

Uredniški odbor:

dr. Tine Debeljak, Tone Mizerit,

dr. Katia Cukjati, Gregor Batagelj

Registro Nacional de la Propiedad

Intelectual N° 20.446

TARIFA REDUCIDA

Concesión N° 3924

FRANQUEO PAGADO

Concesión N° 5775

Correo Argentino Central (B)

Naročnina Svobodne Slovenije za 1. 1987: Za Argentino A 65; pri pošiljanju po pošti A 75; Zdrž. države in Kanada pri pošiljanju z letalsko pošto 60 USA dol.; obmejne države Argentine 53 USA dol.; Evropa 65 USA dol.; Avstralija, Afrika, Azija 70 USA dol.; ZDA, Kanada in Evropa za pošiljanje z navadno pošto 45 USA dol.

TALLERES GRAFICOS "VILCO" S.R.L., ESTADOS UNIDOS 425, 1101 - BUENOS AIRES - T. E. 362-7215

SOBOTA, 8. avgusta:

V slovenski cerkvi Marije Pomagaj ob 19.15 sv. maša za pokojne urednike in sodelavce Svobodne Slovenije. Kulturno-družabna prireditev SVOBODNE SLOVENIJE v Slovenski hiši ob 20. uri.

5. JULIJA 1987

Društvo Slovenska vas

vabi na vsakoletne domače

KOLINE

— kosilo

— popoldan, prosta zabava

Vas pričakujemo!

V soboto 27. 6. 1987 me je med sveto daritvijo nenadoma zapustil moj ljubljeni mož

Janez Kralj

narednik Meničaninovega udarnega bataljona

Iskreno se zahvalim patru Robertu, župniku kapele Pio X. za podelitev sv. maziljenja in za Janezovo zadnje počivališče v kapeli in prof. Francetu Bergantu za opravljene pogrebne obrede in vsem, ki so se pokojnega na kakršenkoli način spomnili. Priporočamo ga v molitev.

Žena Marjanca

v imenu vseh sorodnikov.

RRESITEV KRIZANKE

Vodoravno: 1) Pogreb. 6) Storit. 11) Obrt. 12) Ost. 14) Seme. 15) Srd. 16) Strah. 18) Sam. 19) Ti. 20) Okreten. 22) Me. 23) Oblačilen. 25) Votlo. 27) Emona. 29) Obrano. 31) Enkrat. 32) Tok. 33) Med. 35) Amp. 36) Vek. 37) Senik. 39) Ara. 41) Rž. 42) Dolinar. 44) En. 45) Visoka. 46) Imetja. — Navpično: 1) Postavo. 2) Obri. 3) Grd. 4) Rt. 5) Botra. 6) Stati. 7) Os. 8) Res. 9) Imam. 10) Lemenat. 13) Sreča. 16) Sklon. 17) Helen. 20) Oblak. 21) Nemka. 23) Otrok. 24) Norma. 26) Obteži. 28) Naprej. 30) Omelo. 31) Edini. 34) Eni. 36) Vrv. 37) Sok. 38) Kam. 40) Ana. 42) Do. 43) Re.

RAST XVI

Te vabi na

P L E S

ki bo 4. julija ob 21. uri

v dvorani

NAŠEGA DOMA V SAN JUSTO

Prinesite obilo dobre volje!

NOV NASLOV

DR. VITAL AŠIČ
odvetnik

Don Bosco 168 - SAN ISIDRO
Tel. 743-5985

Uradne ure

Ponedeljek, sredi, petek
od 17. do 19. ure